

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **OT Energy Services a.s.**, se sídlem Třebíč, Pražská 684/49, zastoupený Mgr. Martinem Vlčkem, advokátem se sídlem Praha 1, Vodičkova 707/37, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R235/2014/VZ-2772/2015/322/IJu ze dne 28.1.2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadá žalobou rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R235/2014/VZ-2772/2015/322/IJu ze dne 28.1.2015, kterým byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno předchozí prvostupňové rozhodnutí (usnesení) Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-S101/2014/VZ-11844/2014/523/OPi ze dne 10.6.2014, kterým bylo zastaveno správní řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“),

neboť žádost žalobce (návrh na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele při zadávání veřejné zakázky „Náhrada systému EPS Cerberus na HVB včetně nastavbového systému“) se stala zjevně bezpředmětnou.

I. Shrnutí podstaty věci

Žalobcův návrh na zahájení řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele učiněných při zadávání veřejné zakázky „Náhrada systému EPS Cerberus na HVB včetně nastavbového systému“, zadávané v jednacím řízení s uveřejněním, jejíž oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 14.6.2013 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 18.6.2013 pod ev. č. 357408 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 20.6.2013 pod ev. č. 2013/S 118-201990, byl žalovanému doručen dne 6.2.2014. Tím bylo před žalovaným zahájeno správní řízení.

Dne 6.3.2014 vydal žalovaný rozhodnutí (usnesení), kterým zamítl návrh žalobce na vydání předběžného opatření, jež by zakazovalo zadavateli uzavřít smlouvu podle § 117 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, o němž předseda žalovaného rozhodl dne 17.10.2014 tak, že rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Mezitím dne 3.6.2014 obdržel žalovaný sdělení zadavatele, že v zadávacím řízení byla dne 2.6.2014 uzavřena smlouva o dílo s vybraným uchazečem – EZH, a.s.

Dne 10.6.2014 rozhodl žalovaný rozhodnutím (usnesením) č. j. ÚOHS-S101/2014/VZ-11844/2014/523/OPi o zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť návrh navrhovatele se stal zjevně bezpředmětnou žádostí. Tento závěr žalovaný opřel o skutečnost, že v zadávacím řízení již byla dne 2.6.2014 uzavřena smlouva.

Napadené rozhodnutí předsedy žalovaného pak tento závěr žalovaného potvrdilo.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce popisuje pochybení, jichž se měl zadavatel v zadávacím řízení dopustit, a podrobnou argumentací dovozuje, že zastavení správního řízení pro bezpředmětnost žádosti vedlo nezákonně k tomu, že žalovaný se argumentací žalobce obsaženou v návrhu na zahájení správního řízení vůbec nezabýval, že § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu aplikoval žalovaný nezákonně a že tím porušil jak ZVZ, tak základní zásady, na nichž je správní řízení založeno.

Podle žalobce neměl žalovaný po uzavření smlouvy na veřejnou zakázku aplikovat § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, nýbrž měl návrh žalobce podle § 118 odst. 5 písm. a) ZVZ zamítnout, neboť již nebylo možno nápravné opatření podle

§ 118 odst. 1 ZVZ vydat, žalovaný se však měl vypořádat s otázkou porušení ZVZ a spáchání správního deliktu, což neučinil.

Žalobce tedy navrhuje napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí (usnesení) zrušit. Na svém procesním postoji setrval v průběhu celého řízení před zdejší soudem, i na jednání, které ve věci proběhlo.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

Žalovaný pokládá žalobní argumenty za nedůvodné a setrává na argumentaci, kterou bylo odůvodněno zastavení správního řízení. Zastavení správního řízení pro zjevnou bezpředmětnost podaného návrhu žalovaný odůvodňuje tím, že již byla uzavřena smlouva, přitom ze žádného ustanovení správního řádu ani ZVZ žalovanému neplynula povinnost posoudit žalobcův návrh poté, co se stal žádostí zjevně bezpředmětnou.

Žalovaný tedy navrhuje žalobu zamítnout. I žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem, i na jednání, které ve věci proběhlo.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná.

Žaloba směřuje proti rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí o zastavení správního řízení pro bezpředmětnost žalobcova návrhu, kterým bylo řízení zahájeno, nikoli pro věcnou (meritorní) nedůvodnost takového návrhu. Předmětem přezkumu zdejší soudem jsou tedy důvody (jejich naplnění), pro které bylo správní řízení zastaveno, věcná (meritorní) argumentace žalobce k tvrzeným pochybením zadavatele je bezpředmětná, neboť se míjí s důvody, pro které bylo správní řízení zastaveno (meritorně věc žalovaným posuzována nebyla).

Zadávací řízení bylo zahájeno v červnu 2013 (odesláním oznámení k uveřejnění). Na věc se použije ZVZ ve znění zákona č. 167/2012 Sb.

Podle § 113 ZVZ se řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zahajuje na písemný návrh stěžovatele nebo z moci úřední. Podle § 114 odst. 1 ZVZ lze návrh podat proti všem úkonům zadavatele, které vylučují nebo by mohly vyloučit zásady stanovené v § 6 ZVZ a v jejichž důsledku hrozí nebo vznikla újma na právech navrhovatele, a to zejména proti a) zadávacím podmínkám, b) obsahu oznámení nebo výzvy o zahájení zadávacího řízení, c) vyloučení uchazeče ze zadávacího řízení, d) rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, e) použití druhu zadávacího řízení.

Podle § 118 odst. 1 ZVZ nedodrží-li zadavatel postup stanovený pro zadání veřejné zakázky nebo pro soutěž o návrh, přičemž tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky nebo návrhu, a dosud nedošlo k uzavření smlouvy, žalovaný zruší zadávací řízení nebo soutěž o návrh nebo jen jednotlivý úkon zadavatele. Podle § 118 odst. 5 písm. a) ZVZ žalovaný návrh zamítne, pokud nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření (mimo jiné nápravného opatření podle § 118 odst. 1 ZVZ).

Procesní situaci, za níž bylo napadené rozhodnutí vydáno, lze shrnout následovně: žalovaný vedl na návrh žalobce, který byl podán podle § 114 odst. 1 ZVZ a kterým se žalobce domáhal vydání rozhodnutí (nápravného opatření) podle § 118 odst. 1 ZVZ, správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele. Návrh byl k žalovanému podán v únoru 2014, od té doby probíhalo před žalovaným správní řízení za situace, kdy žalovaný zamítl návrh žalobce na vydání předběžného opatření, kterým by bylo zadavateli zakázáno uzavřít smlouvu na veřejnou zakázku (tento návrh byl zamítnut v březnu 2014), a poté, co žalovaný zjistil, že na veřejnou zakázku již byla uzavřena smlouva (v červnu 2014), správní řízení zastavil (v červnu 2014).

V posuzované věci není mezi žalobcem a žalovaným sporným, že smlouva na veřejnou zakázku byla v červnu 2014 uzavřena. Sporu je o to, zda v takové situaci mohl žalovaný správní řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavit bez toho, že by se návrhem věcně zabýval.

Je pravdou, že zdejší soud ve skutkově obdobné situaci, jak je dána v nyní posuzované věci, v minulosti rozsudkem ze dne 17.4.2014 ve věci sp. zn. 62 Af 110/2012 rozhodl, že došlo-li v průběhu správního řízení k uzavření smlouvy na veřejnou zakázku, měl žalovaný správní řízení zastavit, neměl však využívat obecné procesní úpravy podle správního řádu a dovozovat, že se žádost (návrh žalobce na zahájení správního řízení) stala bezpředmětnou podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, nýbrž měl toto řízení zastavit podle § 118 odst. 1 *in fine* ZVZ, neboť ZVZ ve své procesní normě charakteru speciálního (právě v § 118 ZVZ) takovou situaci a na ni navazující procesní postup přesně předvídal a žalovanému přesně ukládal. Žalovaný se měl podle zdejšího soudu zaměřit na splnění tří podmínek podávaných z § 118 ZVZ, jejichž splnění (či nesplnění) nutně vyvolá jednu z variant rozhodnutí v tomto ustanovení předvídaných, a měl se jasně vyslovit k otázce, které ze tří podmínek podle § 118 ZVZ splněny jsou a které nikoli, a nesplněním některé (byť jen jediné) z nich odůvodnit zastavení řízení. Právě uvedený rozsudek byl zdejším soudem vydán k právnímu stavu podle ZVZ účinného do 31.12.2009, tj. ZVZ ve znění zákona č. 110/2009 Sb. podle čl. IV. odst. 1 zákona č. 417/2009 Sb. Proto nelze tamní argumentaci sice bezzbytku převzít na právní stav, který je určující v nyní posuzované věci, plyne však z ní, že zdejší soud ve své podstatě v minulosti silně sdílel právní názor, jak jej podává žalobce v nyní posuzované věci.

Za skutkově, ale navíc i právně obdobné situace, jak je dána v nyní posuzované věci, pak zdejší soud v minulosti judikoval (ve vztahu k ZVZ v jeho znění nejbližším

právnímu stavu, jaký je určující pro nyní posuzovanou věc, v rozsudku ze dne 4.12.2014 ve věci sp. zn. 62 Af 105/2013), že bylo-li na návrh zahájeno správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, žalovaný v něm podle § 118 odst. 1 ZVZ mohl zrušit zadávací řízení nebo jednotlivý úkon zadavatele za kumulativního splnění tří podmínek: 1. zadavatel nedodržel postup stanovený pro zadání veřejné zakázky, 2. tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a 3. dosud nedošlo k uzavření smlouvy. Kumulativní splnění těchto tří podmínek je totiž důvodem pro uložení nápravného opatření podle § 118 odst. 1 ZVZ. Jsou-li tedy tyto podmínky splněny, žalovaný (v případě běžícího přezkumu úkonů v zadávacím řízení) zruší zadávací řízení nebo jednotlivý úkon zadavatele v zadávacím řízení. Pokud kterákoli z těchto tří podmínek není splněna, musí žalovaný postupovat podle § 118 odst. 5 písm. a) ZVZ (vztaženo k právní úpravě na věc nyní aplikovatelné; dříve – tj. podle právního stavu, který byl určující ve věci sp. zn. 62 Af 105/2013 – se jednalo o § 118 odst. 4 písm. a) ZVZ) a návrh podaný podle § 114 odst. 1 ZVZ zamítnout. Jinou možnost postupu ZVZ žalovanému podle zdejšího soudu nedává. Žalovaný by tedy podle zdejšího soudu neměl využívat obecné procesní úpravy podle správního řádu a dovozovat, že se žádost (návrh na zahájení správního řízení) stala zjevně bezpředmětnou podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, nýbrž by měl postupovat tak, jak mu ukládá ZVZ; ten totiž, podle zdejšího soudu, ve své procesní normě charakteru speciálního k obecné úpravě plynoucí ze správního řádu, konkrétně v § 118 odst. 5 písm. a) ZVZ (opět vztaženo k právní úpravě na věc nyní aplikovatelné; dříve – tj. podle právního stavu, který byl určující ve věci sp. zn. 62 Af 105/2013 – se jednalo o § 118 odst. 4 písm. a) ZVZ), takovou situaci a na ni navazující procesní postup jasně předvídá a žalovanému ukládá. Žalovaný by se tedy podle zdejšího soudu měl za této situace srozumitelně zaměřit na splnění tří podmínek podávaných z § 118 odst. 1 ZVZ, jejichž splnění (či nesplnění) nutně vyvolá buď jednu z variant rozhodnutí v tomto ustanovení předvídaných anebo rozhodnutí podle § 118 odst. 5 písm. a) ZVZ. Žalovaný by se tedy podle zdejšího soudu měl především jasně vyslovit k otázce, které ze tří podmínek podle § 118 odst. 1 ZVZ splněny jsou a které nikoli, a nesplněním některé (byť jen jediné) z nich odůvodnit zamítnutí návrhu podle § 118 odst. 5 písm. a) ZVZ, dospěl-li k závěru, že některá z tam uvedených podmínek splněna není.

Zdejší soud byl totiž v minulosti opakovaně toho názoru, že tím spíše se jedine takový postup jeví být procesně korektním za situace, kdy návrh podle § 114 odst. 1 ZVZ byl podán v době běžícího zadávacího řízení (tj. před uzavřením smlouvy na veřejnou zakázku) a nesplnění podmínky „dosud neuzavřené smlouvy“ nastalo až v průběhu správního řízení poté, co nebylo ze strany žalovaného předběžným opatřením rozhodnuto o zákazu uzavření smlouvy v zadávacím řízení podle § 117 odst. 1 písm. a) ZVZ. Zdejší soud sice nepřehlédl, že pro zamítnutí návrhu (nyní podle § 118 odst. 5 písm. a) ZVZ) postačí, není-li splněna buď jen jedna z podmínek pro uložení nápravného opatření uvedených v § 118 odst. 1 ZVZ (a už při nesplnění jediné z tam uvedených podmínek tedy nejsou dány důvody pro rozhodnutí podle § 118 odst. 1 ZVZ), avšak stačilo-li by vždy po uzavření smlouvy vyslovit se v odůvodnění rozhodnutí toliko k tomu, že smlouva již byla uzavřena, pak fakticky každé správní řízení před žalovaným zahájené na návrh podle § 114 odst. 1 ZVZ, bylo-li by bez

vydání předběžného opatření zakazujícího smlouvu uzavřít vedeno „dostatečně dlouhou dobu“, by mohlo být ukončeno unifikovaným rozhodnutím žalovaného, navrhovatelí fakticky jen sdělujícím, že se žalovanému („*bohužel*“) nepodařilo správní řízení ukončit dříve, než byla uzavřena smlouva; to by bylo podle zdejšího soudu tristiň pojetí přezkumné činnosti žalovaného v oblasti zadávání veřejných zakázek.

Tento názor zdejšího soudu, jenž ve všech nosných ohledech odpovídá názoru žalobce, jak jej podává v žalobě v nyní posuzované věci, však byl po vydání rozsudku zdejšího soudu ze dne 4.12.2014 ve věci sp. zn. 62 Af 105/2013 předmětem přezkumu Nejvyšším správním soudem, který v rozsudku ze dne 31.3.2015 ve věci sp. zn. 4 As 249/2014 dospěl k názoru opačnému, jemuž postup žalovaného v nyní posuzované věci vyhovuje. V právě uvedené věci Nejvyššího správního soudu bylo tedy podstatou sporu řešení právě té právní otázky, která je žalobou nyní předestřena k řešení zdejšímu soudu, a sice zda v případě, že žalovaný před konečným rozhodnutím o návrhu podaném podle § 114 odst. 1 ZVZ směřujícím k vydání rozhodnutí podle § 118 odst. 1 ZVZ zjistí, že v průběhu řízení byla uzavřena smlouva na veřejnou zakázku, má řízení o návrhu zastavit podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, nebo zda má postupovat jinak, konkrétně návrh zamítnout (tehdy podle § 118 odst. 4 písm. a/ ZVZ, nyní by se jednalo o postup podle § 118 odst. 5 písm. a/ ZVZ) s tím, že se vysloví ke splnění jednotlivých podmínek podle § 118 odst. 1 ZVZ a o nesplnění některé z nich (konkrétně zdůvodněné) rozhodnutí podle § 118 odst. 5 písm. a) ZVZ opře. Nejvyšší správní soud tu dospěl k jasnému závěru, že je-li v průběhu správního řízení smlouva na veřejnou zakázku uzavřena, jsou tím splněny podmínky pro aplikaci § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, tedy pro zastavení správního řízení pro zjevnou bezpředmětnost návrhu (žádosti).

Ke shora sumarizovanému opačnému původnímu názoru zdejšího soudu Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že nelze konstruovat nad rámec platné právní úpravy a zákonem stanovené pravomoci žalovaného povinnost vést řízení i po uzavření smlouvy na veřejnou zakázku, tj. poté, co odpadl předmět řízení, kterým je trvající zadávací řízení, které lze korigovat uložením opatření dle § 118 odst. 1 ZVZ, a vydat *de facto* deklaratorní rozhodnutí o tom, zda došlo ke kvalifikovanému porušení povinností zadavatele. Pokud zdejší soud v této souvislosti v rámci svého původního názoru odkazoval na zásady dobré správy, Nejvyšší správní soud k tomu konstatoval, že v principech dobré správy nenalézá pro takový závěr oporu. Naopak dobrá správa zahrnuje i povinnost respektovat zásadu proporcionality, která podle Nejvyššího správního soudu zapovídá správnímu orgánu mj. zjišťování skutečností, které jsou pro rozhodnutí ve věci (již) irelevantní a obtěžování účastníků zasahováním do jejich práv a oprávněných zájmů, není-li to nezbytné pro dosažení zákonem stanoveného účelu (§ 2 odst. 3 a § 3 a § 6 odst. 2 správního řádu). Zohlednit je podle Nejvyššího správního soudu nutno i skutečnost, že pokud by žalovaný v rozhodnutí o zamítnutí návrhu vydaném po uzavření smlouvy na veřejnou zakázku pouze v odůvodnění vyslovil závěr, že zadavatel kvalifikovaným způsobem porušil ZVZ, zadavatel by neměl žádnou možnost domáhat se ochrany proti takové pro něj jistě nepřijemné části odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Jestliže zdejší soud původně argumentoval v tom

směru, že žalovaný by mohl „řešit“ všechny návrhy tím, že by řízení protahoval až do uzavření smlouvy na veřejnou zakázku, a poté by se návrh stal bezpředmětným, pak podle Nejvyššího správního soudu nelze vykládat právní úpravu s apriorním předpokladem, že úřady neplní úkoly jim svěřené zákonem a namísto hájení veřejného zájmu a práv účastníků řízení je jejich hlavním zájmem „zametání věcí pod koberec“.

Zdejší soud pak shodně jako ve svém rozsudku ze dne 4.12.2014 ve věci sp. zn. 62 Af 105/2013 argumentoval v dalším svém rozsudku ze dne 10.4.2015 ve věci sp. zn. 62 Af 121/2013. I v tomto případě však Nejvyšší správní soud právní názor zdejšího soudu nepřijal a v rozsudku ze dne 3.12.2015 ve věci sp. zn. 10 As 80/2015 dovodil, že klíčovým momentem pro dohledovou činnost žalovaného je právě moment uzavření smlouvy v zadávacím řízení. Po tomto okamžiku lze návrh na přezkoumání úkonů zadavatele podat ve zcela výjimečných případech, které stanoví § 114 odst. 2 ZVZ (pouze v případech, kdy došlo k uzavření smlouvy bez předchozího uveřejnění zadávacího řízení nebo k porušení zákazu uzavření smlouvy). V opačném případě by stát nepřiměřeně zasahoval do právní jistoty účastníků právních vztahů. V takové situaci se řízení o návrhu stává zjevně bezpředmětným, a proto je nutno ho v souladu s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavit.

Zdejší soud tedy nutně vyšel ze shora sumarizovaného právního názoru Nejvyššího správního soudu obsaženého v rozsudku ze dne 31.3.2015 ve věci sp. zn. 4 As 249/2014 a v rozsudku ze dne 3.12.2015 ve věci sp. zn. 10 As 80/2015, neboť okolnosti, za kterých v uvedených věcech Nejvyšší správní soud rozhodoval, se od okolností v nyní posuzované věci nijak neodlišují; určujícím skutkovým zjištěním je totiž zjištění o tom, že v době řízení před žalovaným došlo k uzavření smlouvy na veřejnou zakázku.

Právní názor Nejvyššího správního soudu, s nímž se žalobce neztotožňuje, může být předmětem případné kritiky nejvýše akademické, zdejšímu soudu při jeho rozhodovací činnosti nepřisluší s názory Nejvyššího správního soudu coby soudu instančně nadřízeného jakkoli polemizovat ani sverpě trvat na svém původním názoru, jemuž by odpovídal i právní názor žalobce, jak plyne z jeho žaloby v nyní posuzované věci.

Jestliže tedy žalobce zpochybňuje zastavení správního řízení pro bezpředmětnost podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, aniž by se žalovaný zabýval návrhem žalobce věcně, nemůže mu zdejší soud dát zapravdu. Postup žalovaného, který po uzavření smlouvy na veřejnou zakázku správní řízení zastavil, neboť návrh žalobce na zahájení správního řízení se stal žádostí zjevně bezpředmětnou podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, není postupem nezákonným. Je-li přitom zastavení řízení jasně odůvodněno skutečností, že již došlo k uzavření smlouvy na veřejnou zakázku, jde pro zastavení řízení o důvod dostatečný; nelze tedy ve vztahu k napadenému rozhodnutí dovodit ani žádný nedostatek, který by vyvolával jeho nepřezkoumatelnost. Proto zdejší soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení účastníků se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Úspěšný byl žalovaný, tomu však nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto bylo rozhodnuto, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. května 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu